

«Είναι θεός! Ανεπανάληπτος! Σαν να στέκεται στον αέρα όταν σουτάρει! Ο κόσμος τον λατρεύει...»

Αυτοί είναι μερικοί χαρακτηρισμοί που άκουσα για το Νίκο Γκάλη, το μεγάλο αθλητή του μπάσκετ, όταν είδα στην τηλεόραση την τιμή που του έκανε η ομάδα του 18 χρόνια μετά την αποχώρησή του από τα γήπεδα. Και εντυπωσιάστηκα.

Τον Γκάλη δεν τον ήξερα. Είχα ακούσει κάποια πράγματα από τους γονείς μου μόνο... Ούτε το μπάσκετ μου αρέσει ιδιαίτερα. Είμαι φανατικός ποδοσφαιριστής. Όμως, όταν έμαθα για την ιστορία του Νίκου Γκάλη, όταν είδα τα βίντεο από την εποχή που έπαιζε, και ο Άρης -η τότε ομάδα του- έπαιρνε τη μία νίκη μετά την άλλη, τα πρωταθλήματα το ένα μετά το άλλο και κυρίως, όταν είδα την Εθνική Ελλάδας να παίρνει το Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα Μπάσκετ το 1987, τότε αισθάνθηκα μέσα μου θαυμασμό και αγάπη γι' αυτόν. Είπα, τέλος! Στο άρθρο μου για εκείνον θα γράψω.

Υπάρχουν πάρα πολλές πηγές στα ηλεκτρονικά μέσα αλλά και σε παλιά περιοδικά και εφημερίδες που μπορεί κανείς να ψάξει και να μάθει τα πάντα για τον Νικ όπως τον έλεγαν -μιας και είχε γεννηθεί στην Αμερική- αλλά εγώ θα μείνω στις αφηγήσεις των γονιών μου που έζησαν από κοντά το Eurobasket του '87. Μου λένε για τον ενθουσιασμό του κόσμου, για το πως όλοι μαζεύονταν το βράδυ μπροστά στην οθόνη της τηλεόρασης για να δουν τον αγώνα, για το πως έβγαιναν με τα αυτοκίνητα και πανηγύριζαν μετά τη νίκη. Γιατί η νίκη με τον Γκάλη στην ομάδα ήταν σίγουρη. Έβαζε 40 με 50 πόντους μόνος του! Κι όμως αυτός ο παίκτης δεν είπε ποτέ ότι τα πέτυχε όλα μόνος του. Πάντα λέει ότι το μπάσκετ είναι ομαδικό άθλημα και όλοι μαζί κατάφεραν να δοξάσουν την Ελλάδα.

Πηγές:

www.fiba.com

www.wikipedia.com

www.sport24.gr